

1 skyrius

2025 m. antradienis

Neblogas antradienis, ne tik pavėlavau, ne, atgavome matematikos įskaitą.

Dar turėjau šiek tiek vilties, bet ji greitai subyrėjo kaip ant žemės nukritęs stiklas.

Penketas, vienas taškas nuo šešių!! Kai grįžtu namo, penketukas nebėra lengvas penketukas – gėda. Ji rėks! Pamatės riksmi, kurie mane vėl skandina ir verčia jaustis labai maža.

Jau girdžiu ją sakant, kad esu nusivylęs, gėda, kad ji niekada neturėjo manęs įsileisti į savo gyvenimą, nes viskas, ką galiu padaryti, tai pavogti jos viltį gyventi, palaidoti ir leisti supūti po žeme.

Šios mintys manęs nepaleidžia, jos persekioja, sukasi galvoje turbo režimu visą dieną – kol suskamba skambutis apie mokyklos pabaigą, kuri skelbia mano pražūtį.

Dabar aš stoviu čia, priešais mūsų namą.

Raudonmedžio durys tvirtai užrakintos, auksinė rankena priešais mane spindi saulėje.

Ar aš noriu įeiti? Ne, norėčiau apsisukti, bet negaliu to padaryti savo tėvui. Nors man nieko nebeliko pasaulyje, aš vis tiek turiu jį.

Blogas pažymys namuose yra tarsi audra, užklupusi mane, karas, kuriame visi prieš mane, ir aš turėsiu susidurti su šiuo karu. Taip save skatinu.

Net jei krisčiau ant žemės, vis tiek atsistojau ir laimėjau savo pirmąjį mūšį – kovą su savo baime.

Tai paskutiniai mano žodžiai sau, kol pasuku raktelį spynoje ir durys taip girgžda, kad visas namas dreba.

Nusiaukite batus ir eikite į mano asmeninį košmarą, nes jau girdžiu, kaip ji virtuvėje meta dubenis iš spintelės. Ji mane girdėjo.

„Šlykštu, kaip tu gali taip sutvarkyti spinteles, Izabele?!“ ji rėkia taip garsiai, kad girdisi už trijų namų.

„O kaip su matematikos egzaminu? "Ar vėl buvo tas netvarkingas rašymas?" ji sušnypštė man. Tuo tarpu aš nejudėdama stovėjau virtuvės tarpduryje ir stebėjau, kaip ji visa jėga trenkia iš spintelės ant grindų visus dubenėlius. Jie atšoko, jei nebūtų buvę iš plastiko, būtų sutrupėję ant žemės.

Bet dabar, susierzinusi, ji nuplėšė nuo mano pečių kuprinę ir joje rausėsi mano matematikos namų darbus.

"Aha, o kas tai?" Jos rankoje buvo mano suglamžytas darbas, suspaustas į mažą popieriaus rutulį. Beveik tikėjau, kad ji pamanytų, kad tai yra šlamštas.

„Penketas?“ ji sugriebė mano plaukus – taip stipriai, kad maniau, kad nuplėš nuo galvos plaukus. Mane pastūmėjo laiptais. „Nenaudingas šėtonas, kokia gėda! Nieko negali padaryti – kokia sunki gali būti aštunta klasė?“

Ji sustojo priešais mano duris, ranka vis dar tvirtai laikėsi mano plaukuose, jstūmė mane į vidų ir aš nukritau ant žemės.

Paskutinis dalykas, kurį girdėjau apie ją, buvo tai, kad ji užtrenkė duris, užrakino jas ir puolė, keikėsi. Ir tada atėjo potvynis!

Šiltų ašarų potvynis bėga mano skruostais ir galiausiai nuvarvėjo nuo smakro.

Kvėpuokite - įkvėpkite ir iškvėpkite...

Man reikia nusiraminti, išlaikyti švarią galvą, nusausinti ašaras.

Tegul mano jūra nurimsta. Užsimerkiu ir viskas tylu. Dabar žinau: turiu dingti iš čia!!

2 skyrius

Ore tvyro senų knygų kvapas.

Mano pirštų galiukai slysta per odinius knygų viršelius lentynoje.

Kiti to nekenčia, bet man tai nuostabu, ramina ir malonu – tylu.

Šis didelis kambarys atrodo toks tylus, toks tylus, kad girdi savo širdies plakimą ir kvėpavimą.

Štai kodėl aš myliu biblioteką, nes tai vienintelė vieta, kur niekas nerėkia, kur niekas į mane nežiūri su panieka, vienintelė vieta, kur manęs niekas neranda.

Senų puslapių jausmas rankoje, popierius toks senas, kad beveik plyšta!

Esu tikras, kad jau perskaičiau bent pusę knygų, bet niekada nenuobodu, tarsi kiekvieną dieną patiriu naują nuotyki, tarsi ištrūkčiau iš kasdienybės kovoti su drakonais, perplaukti jūrą ar surasti tikrą meilę.

Taigi šiandien vėl vaikštau savo prieglaudos koridoriais, ieškau naujo nuotyki, naujo pasaulio, į kurį galėčiau pasinerti.

Staiga mano akį patraukia knyga, įrišta raudona oda su herbu ant stuburo.

Ji turi būti nauja, nes aš niekada anksčiau nemačiau šios knygos, nes ji stovėjo tokia izoliuota. Turėčiau ją atrasti!

Viskas manyje sutampa, privalau perskaityti šią knygą!

Mano rankoje jis toks kilnus, brangus ir vis dėlto toks kuklus, toks paprastas ir kartu toks ypatingas.

Atsiverčiu knygą ir mane patraukia pirmas sakinys: „Kaip tu galėjai mane taip apgauti?

Kuris autorius parašė šią knygą, kokį nuotykį čia galiu atrasti?

Negaliu atsispirti, dar labiau nupieštas, toliau vartau lapus, jie jaučiasi tikrai seni, trapūs, tarsi pavirstų dulkėmis rankoje, jei padarysiu nors vieną neteisingą judesį.

Tada pastebiu – trūksta puslapio, skauda širdį, kad šitaip išniekinta tokia graži knyga.

Išplėštame puslapyje matosi tik viena muzikinė nata, nuo kurios negaliu atitraukti akių, bet kuo ilgiau žiūriu, tuo labiau sukasi galva.

Noriu uždaryti knygą, bet negaliu kažkaip ji patraukia mane savo kerais. Mano kūnas sustingęs, sustingęs, negaliu padėti šios ypatingos knygos.

Matau savo kūną sėdintį tarsi paralyžiuotą, užgniaužia kvapą, pradeda mirgėti šviesa, lentynos susilieja kaip krioklys ir staiga, staiga viskas pajuodo.

3 skyrius

Madame?"

"Madame, ar jūs gerai?"

Pajutau ranką ant savo peties, mano akys vis dar sandariai užmerktos.

– Madame?

Atsisėdau trūkčiodamas, galva daužėsi, priešais mane stovėjo kažkoks persirengęs žmogus. Jis turėjo tamsius plaukus ir didelę nosį. Jo barzda buvo išpuoselėta ir siekė tiesiai virš smakro, jo balsas buvo malonus, gilus, bet melodingas.

— Kur aš esu?

Vis dar buvau apsvaigęs, bet net ir tada žinojau, kad manęs nebėra bibliotekoje, nes ten nei paukščių čiulbėjimo, nei šiltų saulės spindulių veide nepajusiu.

Lentynos su mano mylimomis knygomis dingo, o jų vietoje stovėjo medžiai su savo lajomis aukštai, beveik baltuose debesyse, kurie puošė dangų.

Bet akivaizdu, kad tai buvo gražus, nepakartojamas vaizdas, kaip aš jį įsivaizdavau savo svajonių pasakojimuose, visiškai kitoks nei vaizdas mano mažame, apleistame miestelyje. Jame buvo kažkas panašaus į pasaką.

„Madame, aš ją radau čia, jos drabužiai tokie... tokie keisti, prašau pasakyti, iš kur jie? Kas jus atvedė į mūsų kuklų miestelį?

Vyriškis priėjo kiek arčiau ir jo akys išsiplėtė, lyg būtų ištiktas smegenų bangos.

"Tu ne ragana, ar ne?!" O, prašau, atleisk mano įžūlumą, aš klaupiuosi prieš tave, bet prašau, palik savo keiksmus ramybėje, o prašau, didžioji burtininke!

Dieve mano, kas buvo su tuo žmogumi? Jis mane pavadino ragana, dieve, kur aš atsidūriau?

Nors - kai pažiūrėjau atidžiau, jo apranga buvo tikrai keista, jis dėvėjo savotišką gobtuvą, kuris visiškai dengė galvą ir kaklą, atrodė šiek tiek panašus į megztinio gobtuvą, bet ir visai kitaip. Jo marškiniai taip pat buvo su rudomis odinėmis sagomis ir kiaušinio lukšto spalvos, o kelnės buvo pasiūtos iš tokio audinio kaip linas. Tai buvo labai keista ir priminė – bet tai negalėjo būti tiesa – viduramžių šventę, kurią patyriau Reino pakrantėje.

Šios mintys privertė mane nervintis ir nepasitikinčiai savimi, beveik išsigandau. Buvo aišku, kad aš net nežinojau, kur esu, šis su manimi kalbėjęs vyras buvo vienintelė mano viltis atsakyti į mano nesaugumą.

„Atsiprašau, bet ar žinai, kur aš esu? Manau, kad pasiklydau. Bet aš tikrai nesu „ragana“!

Nuo mano energingų sakinių galva pamažu nustojo suktis kaip išprotėjusi ir viskas tapo šiek tiek aiškiau.

Priešais mane stovintis vyras buvo nedidelio ūgio, didele, kreiva nosimi, juodais plaukais šiek tiek styrojo iš galvos apdangalo, ir jis žiūrėjo į mane savo giliai rudomis akimis.

„Kur tu nori eiti? Kur nuves jų šlovingas kelias?“

Supratau jo kalbą, bet ir ji man buvo svetima!

Aš paklausiau: „Ar aš ne Emmeriche?“

Su visa pagarba, tai iš tikrųjų negalėjo būti Emmerichas! Medžiai per aukšti, nematyti namų, net mažame miškelyje, kur aš dažnai einu, matosi namai ir girdi gatvės triukšmą, žmonių skundžiasi, tad jei tai buvo Emmerichas, tai aš tikrai magas.

Vyras neatsakė, tik klausiamai pažiūrėjo į mane. „Iš kur tu, kur tavo šeima?“ – paklausė jis, nelaukdamas mano atsakymo ir toliau kalbėdamas. Bet aš per daug sutrikęs, kad klausyčiau. Ir tikriausiai tai matėte mano veide.

- Madame, ar klausotės manęs? Kvėpavimas vėl paspartėjo, o galva vėl buvo tarsi apvyniota vata. Kas čia dėjosį?

Norėdama nusiraminti, prisiverčiau pažvelgti į akis akivaizdžiai susirūpinusiam vyrui – o gal jame kilo keista baimė?

- Aš... aš tikrai nežinau, kur esu, - mikčiojau atsisėdusi. Mano rankos ieškojo atramos ant šiurkščios medžio žievės. Mane supantis pasaulis buvo toks skirtingas, toks gyvas. Net oras atrodė pilnas energijos, tarsi šnabždėtų istorijas.

Vyras lėtai linktelėjo, jo antakis giliai surauktas. „Tavo būklė man kelia nerimą, tarnaitė. Gal buvai prakeiktas... ar užkeikęs burtažodį?“ Jis žengė žingsnį atgal, ir dabar mačiau jo baimę, kad mano prisilietimas užburs ir jį.

„Aš... aš ne prakeiksmas, ne magas. Aš... nesu iš čia, - pasakiau.

Jo akys susiaurėjo ir atrodė, kad jis tyrinėja mane taip, lyg norėtų perskaityti mano veidą kaip knygą. „Ne iš čia? Kalbi mįsles. Bet tu esi miške netoli mano gimtojo miesto – Embrica decora! Kad ir kas tau atsitiktų, atrodo nepaprasta ir ne iš šio pasaulio.“

„Prašau, – pagaliau pasakiau, – man reikia pagalbos. Nesuprantu, kas atsitiko – kas čia dabar vyksta. Buvau bibliotekoje, skaičiau specialią knygą, o tada... aš čia“.

Vyras vėl suraukė antakius, lyg jam būtų sunku suprasti mano žodžius. Tačiau jam nespėjus nieko pasakyti, iš tolo pasigirdo garsus šauksmas.

„Geraldas! ka tu darai? Darbas laukuose nelaukia!“ – taikioje miško tyloje sklinda aštrus kaip peilis moters balsas.

Vyras – Džeraldas, dabar jau pažinojau – krūptelėjo ir apsisuko. - Aš ateinu, mama!

„Klausyk, tarnaitė. Jei nežinai kur eiti, eik su manimi į kaimą. Čia nesaugu vaikščioti po mišką. Galbūt ten yra kas nors, kas gali jums padėti.“

Aš dvejojau. Viskas manyje šaukė pasitikėti šiuo nepažįstamuoju, nes neturėjau kitos išeities. Tuo pačiu žinojau, kad šis pasaulis toks keistas, kad kiekvienas žingsnis nuves į dar labiau nežinomą teritoriją.

- Puiku, - pagaliau pasakiau, širdžiai vis dar pašėlusiai plakant krūtinėje. – Aš ateinu su tavimi.

Džeraldas atrodė palengvėjęs, bet jo žvilgsnis išliko budrus. Kartu pradėjome eiti siauru takeliu per mišką, paukščių čiulbėjimas ir lapų ošimas buvo vieninteliai mūsų palydovai.

„Apie kokią ypatingą knygą tu kalbėjai?“ – galiausiai paklausė jis, kai artėjome prie miško krašto.

„Tai... buvo raudona, su herbu ant nugaros“, – atsakiau. „Jaučiausi sena, labai sena ir labai vertinga. Deja, vieno puslapio beveik trūko. Ant mažo popieriaus lapelio buvo matoma tik viena muzikos eilutė.“

Džeraldas staiga sustojo. Jo veidas tapo rimtas, beveik išsigandęs. „Gerbas, sakysite? Ir trūksta puslapio? Tarnaitė, tikiuosi, nelaikei rankose kažko, ką reikėtų paslėpti“.

„Ką tu manai?“ – paklausiau, bėgdama ant rankų.

Tačiau Džeraldui nespėjus atsakyti, prieš mus atsivėrė proskyna, o priešais mus esantis Embrica decora kaimas užgniaužė kvapą.

Vieta prieš mus gulėjo ant sraunios upės, apsupta švelnaus rūko. Namai tarsi kilę iš kitų laikų – stogai iš šiaudų, sienos iš netaisyklingo akmens. Iš kaminų kilo dūmai, susimaišę su gaiviu miško oru ir suteikė vietai jaukią, tačiau paslaptinę atmosferą.

Neapsikentęs mano nuostabos, Džeraldas siauru takeliu nuvedė mane toliau į kaimą, bet kuo arčiau priėjome, jo žingsniai darėsi vis abejojančesni. Mūsų link atėję Embrica decora gyventojai sustojo ir pažvelgė į mane su neslepjamu smalsumu. Mergina su pilnu krepšiu obuolių numetė savo naštą, išplėtė akis mane pamačius.

- Džeraldas, - skubiai sušnibždėjo ji, - kas tai?

„Ar tu ją gavai iš miško? Ar nežinai, kad nepažįstami žmonės gali atnešti nesėkmę?

- Tylėk, Marta, - atsakė Džeraldas ir mostelėjo jį. Bet jo balsas buvo įtemptas, lyg jis nenorėtų atkreipti į mane per daug dėmesio. „Ji tiesiog pasiklydo. Nuvesiu ją pas meistrą Humbertą, jis žinos, ką daryti.

- Meistras Humbertas? - tyliai pakartojau. Džeraldas linktelėjo, kai ėjome nelygiu keliu per kaimą.

„Jis yra kaimo išmintingas žmogus, mokslininkas. Jei kas gali jums padėti, tai jis“.

Žmonių žvilgsniai krypo į mane net tada, kai ėjome gilyn į kaimą. Oras jautėsi sunkesnis, pilnas neišsakytų klausimų ir pagrindinio priešiško. Džeraldas nuvedė mane į mažą namelį kaimo pakraštyje. Jis buvo pastatytas iš tamsaus medžio, o ant durų kabojo džiovintų žolelių ryšuliai, švelniai ošiantys vėjyje.

- Palauk čia, - pasakė Džeraldas prieš beldydamasis į duris.

Praėjo akimirka, tada durys prasivėrė. Pagyvenęs vyras sniego baltais plaukais ir ilgu, raukšlėtu veidu pažvelgė į mus. Jo akys, skaidrios kaip mėlynas stiklas, skvarbiai, bet ne nemandagiai apžiūrėjo mane.

- Džeraldai, ko tu nori? - paklausė jis ramiai, bet ryžtingu balsu.

„Meistre Humbertai, ši jauna ponija... ji buvo rasta miške. Ji kalba apie knygą su herbu ir trūkstamu puslapiu. Galvojau, kad gal... Džeraldas paliko sakinį pakibusį ore, bet Humberto išraiška pastebimai pasikeitė.

– Sakai, knyga? — Užeik.

Jo namo vidus buvo užpildytas iki lubų siekiančiomis lentynomis, prikrautomis knygomis, butelių ir keistų daiktų. Seno popieriaus ir džiovintų žolelių kvapas užpildė orą.

- Sėskis, - trumpai pasakė jis, rodydamas į kėdę priešais siaurą stalą. Džeraldas stovėjo kaip sargybinis prie durų.

- Ką tu žinai apie šią knygą? - paklausė Humbertas atsisėdęs priešais mane.

Nurijau seiles ir mikčiojau: „Nedaug. Radau bibliotekoje. Tai buvo... keista ir stebuklinga tuo pačiu metu. Senas, su raudonu viršeliu ir herbu ant stuburo. Kai atidariau, trūko puslapio ir tik ant lapelio buvo nata. Po to...“ dvejotau ieškodama žodžių. "...aš staiga buvau čia“.

Humbertas atsilošė, pirštais mušdamas stalviršį. „Knyga su herbu ir trūkstamu puslapiu“, – tarytum pasverdama žodžius sumurmėjo jis. „Tai skamba kaip „Pamirštų balsų knyga“.

- Pamirštų balsų knyga?

„Tai daugiau legenda nei tiesa, – lėtai pasakė jis, – bet jie sako, kad ši knyga yra raktas. Jis atidaro vartus kitu metu – bet kiekvienai vartai turi savo kainą.

- Kokia kaina? - sušnibždėjau širdžiai plakant krūtinėje.

Humbertas ilgai žiūrėjo į mane, tarsi norėdamas įsitikinti, kad esu pasiruošęs išgirsti atsakymą. – Tai priklauso nuo to, ką atnešei pro vartus arba ką palikai.

Pajutau, kaip mano gyslose užšąla kraujas. „O kaip man sužinoti, ko knyga iš manęs nori?“

Humbertas silpnai nusišypsojo, bet tai buvo šypsena be šilumos. „Knyga tave rado, o ne atvirkščiai. Sužinosite, norite ar ne. Bet galiu pasakyti vieną dalyką: kol nebus rastas dingęs puslapis, vartai liks atviri – ir jūs būsite pavojuje.

Mokytojo Humberto žodžiai mane labai slėgė. Knyga, kuri atveria duris į kitus laikus – ir kaina, kurią turėjau sumokėti? Atrodė, kad žemė slinko po mano kojomis, bet Džeraldas ir Humbertas neatrodė labai nustebę. Galbūt tai buvo laikas, kai tokie dalykai buvo normalūs.

- Ačiū, pone Humbertai, - pagaliau pasakiau. "Bet... kaip rasti šį trūkstamą puslapį?"

Humbertas lėtai atsistojo ir pasiekė lentynoje seną, simboliškai papuoštą knygą. „Dingusių balsų daina“, – sumurmėjo jis ją atidarydamas. „Tai legendos dalis. Teigiama, kad trūkstamame puslapyje yra pirmoji senovinės dainos eilutė, kuri nurodo kelią į jos šaltinį“.

- Jo šaltinis? - paklausiau.

Humbertas linktelėjo. „Upė, perėjimas, vieta, kur susitinka laikai. Tačiau būkite atsargūs: daina traukia ne tik tuos, kurie ieško, bet ir tuos, kurie nori jus sustabdyti.

Žodžiai buvo vos išstarti, kai mane apėmė baisus jausmas, tarsi nematoma ranka liestų mano sprandą. Jaučiau, kad tai tik pradžia.

4 skyrius

Kitą dieną Džeraldas nuvedė mane į miesto centrą. Buvo įrengtas turgus, o oras prisipildė balsų ir prieskonių, keptos mėsos ir šviežios duonos kvapo. Tačiau visame šurmulyje akį patraukė kažkas ypatingo – melodija.

Tai buvo subtili melodija, grojama liutnia, tačiau ji buvo pakankamai galinga, kad visa kita nustumtų į antrą planą. Balsas, kuris dainavo, buvo skaidrus kaip kalnų šaltinis, o jo žodžiai atrodė tiesiogiai kalbantys mano sielai:

„Klausykite tyliai šnabždančių balsų, dainos, kurios laikas nepamiršo.
Upė, vedanti į amžiną kelionę į jūrą, kurioje yra visa tiesa.

sustingau. Atrodė, kad kiekvienas žodis suskambėjo manyje, tarsi aidas, šaukiantis mane. Nežinodama, ką darau, tarsi burtų patraukta, sekiau alėjomis aidinčią melodiją. Mane supantis pasaulis vis dar buvo girdimas, bet nublanko, ir aš atsidūriau ant upės kranto. Ar tai buvo plati upė, kurią mačiau, kai atvykau į Embrica decora?

Viską atidžiai stebėjau. Vanduo blizgėjo saulės šviesoje, bet tai nebuvo įprastas blizgesys. Jis buvo gyvas, tarsi šviesa šoktų, o upė judėjo dainos ritmu.

Ant kranto gulėjo senas laivas, sraigtelis – šį terminą žinojau iš vienos bibliotekos knygų – kurio masyvus medinis korpusas buvo papuoštas meniškais raižiniais. Trijuose aukštuose stiebuose buvo baltos, šiek tiek nusidėvėjusios burės, kurios plazdėjo vėjyje, o figūra laivapriekio atvaizdavo išdidų grifą, saugantį bangas.

Pajutau, kaip kojos tarsi savaime neša mane per krantą, vis arčiau laivo, kuris didingai gulėjo prieš mane. Melodija nutilo, bet atrodė, kad ore vis dar kabojo aidas. Ant priplaukos atsirėmė berniukas, vos už mane vyresnis, rusvais plaukais ir švarku, kuris jam atrodė per didelis. Pastebėjęs mane, jis pakėlė akis ir jo veide pasklido smalsi šypsena.

"Tu čia dėl melodijos, tiesa?" jis paklausė nelaukdamas atsakymo. Jo balsas skambėjo šiltai ir kviečiančiai, su lengvu akcentu, kurio negalėjau patalpinti. „Tai buvo mano sesuo. Ji dažnai praktikuojasi ant kranto. Bet atrodo, kad tai jus čia atvedė.

Nedvejodama linktelėjau. – Atrodė, kad melodija mane šaukė... ir tada aš... staiga visa tai radau.

Jis tyliai nusijuokė ir parodė į laivą. „Karvelis. Tai priklauso mano tėvui. Prekybos laivas, kuris kartais gabena daugiau istorijų nei prekių.

„Kur ji eina?“ – paklausiau, vis dar būdamas transe nuo laivo ir upės grožio, nelabai suprasedamas, kodėl noriu žinoti.

- Harderwijkui prie Zuiderzee, - tarė jis su pasididžiavimu. „Išvykstame po valandos. Mano tėvas galėtų pasinaudoti tokiu kaip tu – atrodo, kad ieškai nuotykių.

Nustebęs pažvelgiau į jį ir manyje ėmė švytėti susijaudinimo kibirkštelė. Galbūt tai buvo būtent tai, ko ieškojau: pabėgimas, nauja pradžia, kelionė į nežinią.

- Adrianai, - prisistatė jis, ištiesė ranką ir nusišypsojo. – O kas tu toks?

- Izabelė, - pagaliau pasakiau tyliu, bet pakankamai tvirtu balsu, kad būčiau išgirstas.

Adrianas patenkintas linktelėjo. „Na, Izabele, jei esi pakankamai drąsus plaukioti su mumis, esi labai laukiamas. Mano tėvas mėgsta turėti naujų veidų, jei tik jie nebijo darbo.

Akimirką dvejojau, bet tada supratau, kad niekas manęs čia nebelaiko nei šiuo, nei kitu metu. Džeraldas, kuris išvedė mane iš miško, Humbertas, kuris įrodė knygos mįslę – jie mane supras. Galbūt jie jau žinojo daugiau nei aš. Tačiau giliai savyje jaučiau aiškumą, kad tai kažko didesnio pradžia.

Po valandos aš stovėjau ant karvelio denio. Vėjas perpūtė mano plaukus ir pajutau sūrų upės kvapą, susimaišiusį su dabar pažįstamu medžio ir virvės kvapu. Adrianas aprodė man svarbiausias laivo vietas, kai įgula jau buvo užsiėmusi plaukiant.

„Harderwijk yra prekybos uostas“, – paaiškino jis rišdamas virvę. „Ten prisišvartuoja daug laivų. Vieni pasilieka kelias dienas, kiti dingsta taip greitai, kaip atėjo.

Tačiau tarp prekybos istorijų slypi ir paslapčių.

- Paslaptys? - paklausiau smalsiai.

Adrianas nusijuokė. – Taip, bet aš jums nesakysiu, kol nepajusite jūreivystės.

Laivas pamažu pradėjo judėti ir pajutau, kaip keičiasi mane supantis pasaulis. Oras atvėso, o saulė dingo už storos debesų paklodės. Žinojau, kad manęs laukia kažkas didelio – kažkas, kas viršija mano vaizduotę.

Ir nors vienu metu jaučiau baimę, smalsumą ir susijaudinimą, vieną dalyką žinojau tikrai: kelio atgal nebuvo – ir aš nenorėjau grįžti!

5 skyrius

Auštant priėjome nepažįstamą krantą. Horizonte pamažu pasirodė Harderwijk pakrantė, pirmiausia kaip neryškus šešėlis danguje. Miestas buvo sudėtingų stogų, aukštų bokštų ir siaurų gatvelių labirintas, kuris atrodė kaip gyvas meno kūrinys iš jūros. Bet kuo arčiau, tuo labiau supratau, kad kažkas ne taip.

Uoste buvo keistai tylu, o ore tvyrojo grėsminga įtampa.

Adrianas pirmasis iššoko iš valtės ir padėjo man nulipti nuo lentos. „Taigi mes čia“, – tarė jis apsidairydamas. Jo veidas staiga buvo toks rimtas ir aš jaučiau, kad jis taip pat buvo įsitempęs ir pastebėjo mano įtampą.

Staiga pasigirdo riksmas. „Ugnis! Gaisras!“ Aplinkiniai žmonės akimirką sustingo prieš panikuodami. Į dangų pakilo tamsūs dūmai ir oranžinės liepsnos staiga nušvito naktį kaip grėsminga šviesa.

„Užeiga! "Dega!" kažkas sušuko. Nedvejodamas Adrianas pabėgo. „Pasilik čia!“ – paragino jis per petį, bet aš negalėjau sekti paskui jį.

Ugnis jau buvo išplitusi toliau ir nenumaldomai pliaupė per senus pastatus. Adrianas pateko į chaosą, padėdamas nešti kibirus ir gelbėti žmones nuo liepsnų. Jo veidas buvo padengtas suodžiais, judesiai ryžtingi. Aš taip pat norėjau padėti, bet galėjau tik bejėgiškai stebėti, kaip jis vis labiau veržiasi į pavojingą zoną.

Tada jis stabtelėjo. Per visą garsų šurmulį – riksmus, liepsnojančias liepsnas ir griūvančių spindulių daužymą – labai aiškiai girdėjosi subtili melodija – tokia pažįstama ir keista. Tai buvo vaiko balsas, dainuojantis nepaisant gresiančio pavojaus:

„Laikas bėga liepsnų jūroje, kur šešėliai tyliai saugo sapną.
Ugnis dega, pralauždama kančias, į pasaulį, kuris neša viltį.

Žodžiai prasiskverbė į liepsnas ir pasiekė mus kaip beviltiškas šauksmas. Adrianas nedvejodamas pakilo, o aš nusekiau iš paskos.

Tada pamačiau, kaip jis stabtelėjo. Per dūmus pamatė kampe tupintį mažą vaiką, kuris smarkiai kosėjo. Adrianas nedvejodamas pribėgo prie jo, paėmė vaiką ant rankų ir ištraukė iš liepsnų. Tačiau pasiekęs saugią vietą ant žemės jis pastebėjo kažką neapsakomo.

Vaikas pažvelgė į jį didelėmis stiklinėmis akimis, veide šmėkštelėjo šypsena, kai suodžiais išteptais skruostais riedėjo ašaros. Adrianas atsiklaupė, vaikas drebėjo glėbyje.

„Dabar tu saugus“, – tyliai pasakė jis, bet vaiko kosulys vis silpnėjo. Jis atvėrė burną kažką pasakyti, bet išgirdo tik šiurkštus šnabždesys. Galiausiai ji pakėlė mažą drebančią ranką ir padavė Adrianui suplėšytą popieriaus lapą. „Prašau... laikykis...“, – atsikvėpė vaikas.

Adrianas tvirčiau laikė vaiką, kai atrodė, kad jo širdis suskilo į tūkstantį dalių. „Ne, ne, pasilik su manimi“, – maldavo jis, bet vaiko akys pamažu užsimerkė, sustojo kvėpavimas, o mažas kūnas suglebo.

Adrianui iš gerklės išsprūdo beviltiškas riksmas. Jis nugriuvo ant kelių, o negyvas vaikas vis dar buvo rankose. Aplink mus esantis pasaulis tarsį nublanko, ir akimirką liko tik nepakeliamas netekties skausmas. Bet kaip tik tada, kai Adrianas sugebėjo susikaupti, virš jo sugriuvo deganti stogo sija. Aš rėčiau, bet negalėjau laiku jo pasiekti. Spindulys pataikė į jį ir parnešė ant žemės.

Pribėgau prie jo, iš visų jėgų ištraukiau jį iš pavojingos zonos ir nutempiau atgal į uostą. Jis buvo be sąmonės, kvėpavo negiliai, bet buvo gyvas. Laive kaip galėdamas gydžiau jo žaizdas ir visą naktį budėjau šalia jo.

Auštant Adrianas pagaliau atsimerkė. Jo balsas buvo užkimęs, kai jis pasakė: „Kur aš esu?“

- Tu saugus, - tyliai atsakiau.

Jis lėtai atsisėdo, jo žvilgsnis nukrypo per laivo denį, kol nukrito ant rankos. Tik dabar pastebėjau, kad jis vis dar laiko apdegusį popierių.

- Kas tai? - paklausiau atsargiai paimdama jį iš pirštų.

Kai paėmiau iš jo paklodę, kažkas iškrito. Tai buvo maža, susidėvėjusi moneta, kuri tyliai suskambant nukrito ant medinio denio. Jo paviršius buvo tamsus, bet kai pirmą kartą jį palietė saulės šviesa, per patiną suspindo auksinis blizgesys. Laikiau jį arčiau veido, kad pamatyčiau detales. Jis buvo meniškai įspaustas, vienoje pusėje buvo herbas, o krašte – apskritos raidės.

– Tai ne įprasta moneta, – pasakiau ir padaviau ją Adrianui. – Pažiūrėk į tai.

Adrianas paėmė monetą ir atidžiai ją apžiūrėjo. Jis suko jį pirštais, kol galėjo iššifruoti užrašą. - Liubekas... - susimąstęs sumurmėjo jis.

Mano kūnu perbėgo lengvas drebulys. „Liubekas... tai toli nuo čia. Ką tokia moneta galėtų turėti su gaisru Harderwijke?“

Adrianas susiraukė. „Liubekas yra vienas galingiausių Hanzos sąjungos miestų. Tokios monetos galėjo būti kaldinamos prekybos tikslais arba kaip sąjungos ženklas. Bet kodėl tai turėtų būti paslėpta apdegusiame popieriaus lape?“

Izabelė pažvelgė į popieriaus lapą, kurį paėmė iš Adriano rankos. Apdegę kraštai lengvai sutrupėjo, o suodžiai paliko tamsias dėmes ant pirštų. Tačiau pakėlusį jį prieš šviesą, ji

pastebėjo, kad po pelenais ir degimais slypi kažkas – subtilus užrašas, stebuklingai išlikęs liepsnas.

Atsargiais judesiais ji nuvalė apdegusio paviršiaus likučius. Žemiau pasirodė žodžiai, lydintys subtilia, beveik kaligrafine rašysena parašytą melodiją:

„Laikas bėga liepsnų jūroje, kur šešėliai tyliai saugo sapną.
Ugnis dega, pralauždama kančias, į pasaulį, kuris neša viltį.

Atrodė, kad su kiekvienu skiemeniu žodžiai įgavo naują prasmę. Adrianas pažvelgė į mane pilnomis ryžto akimis. „Radome kitą dainos eilutę, keistą melodiją“, – tyliai pasakė jis.

Linktelėjau – irgi įsitikinęs. Kelionė jau sukėlė mums didesnę iššūkį, nei aš kada nors tikėjau. Tačiau giliai širdyje žinojau, kad mums dar toli iki pabaigos.

6 skyrius

Kitą rytą, kai išblėso paskutiniai gaisro dūmai ir uostamiestis pamažu atėjo į protą, ant karvelės pasirodė Adriano tėvas. Jo veidas buvo rimtas, jo rūpesčiai aiškiai matyti.

- Adrianai, - pradėjo jis sunkiu balsu, - mes ėmėmės užduoties. Prekybos laivas iš Liubeko, kuris jau nebetinka plaukioti, pavedė mums gabenti kviečius. Krovinyš yra vertingas, iš jo gerai uždirbsime, todėl turime skubiai išvykti.

Adrianas linktelėjo, bet atrodė, kad praėjusios nakties žaizdos, nuovargis ir fizinis krūvis tebėra jo kauluose. Tėvas uždėjo ranką jam ant peties. „Tu neatrodei gerai, mano sūnau. Jūs esate išsekę ir galite susirgti. Geriau, jei jūs ir Izabelė liksite čia, Harderwijke. Tavo teta tavimi pasirūpins“.

Adrianas norėjo protestuoti, bet jo tėvas netoleravo jokių prieštaravimų. „Tai mano paskutinis žodis šiuo klausimu. Pailsėkite ir pažadu, kad netrukus grįšiu.“

Tačiau Adrianas negalėjo susitaikyti su tėvo sprendimu. Tą patį vakarą, kol karvelio įgula buvo užsiėmusi paskutiniais pasiruošimo darbais, jis slapta pasiėmė Izabelę į šalį.

- Aš negaliu čia likti, - sušnibždėjo jis. „Mano tėvui manęs reikia ir aš noriu žinoti, kas vyksta su šia moneta ir Liubeku“.

Izabelė dvejojo. – O jeigu mus sugautų?

„Tada mes priimsime nuobaudą. Bet aš negaliu tiesiog sėdėti be darbo“.

Galiausiai ji užsikrėtė jo ryžtu. Kartu jie nusėlino į karvelį, tyliai užlipo ant laivo ir pasislėpė apatiniam denyje tarp kviečių maišų.

Pirmosios dienos jūroje buvo ramios. Adrianas ir Izabelė išdrįso išeiti iš savo slėptuvės tik naktį, kad pavogtų vandens ir duonos. Jie liko paslėpti, kad įgula ir Adriano tėvas net neįsivaizdavo apie jų buvimą.

Tačiau vieną naktį, kai jūra buvo rami po mėnulio šviesa, juos pažadino staigus triukšmas. Per laivą aidėjo riksmi, aidėjo pabūklų griaustinis, po kurio sekė kurtinantis medžio drožlės.

- Piratai, - drebančiu balsu sušnibždėjo Adrianas.

Izabelė ir jis atsargiai nušliaužė prie mažo liuko. Per liuką jie galėjo stebėti chaosą denyje. Vyrai su ištrauktais kardais ir pistoletais įsiveržė į karvelį, nugalėjo įgulą ir paėmė į nelaisvę Adriano tėvą bei įgulos narius.

- Turime ką nors padaryti! - sušnibždėjo Izabelė, bet Adrianas ją sulaikė.

„Jei būsime atrasti dabar, mums viskas bus baigta. Turime palaukti“.

Prabėgo dienos, kol piratai vairuoja karavaną į Liubeką. Pasiekę uostą, vyrai iškart pradėjo iškrauti kviečius. Adrianas ir Izabelė žinojo, kad ši akimirka buvo vienintelė jų galimybė. Jie įslinko gilyn į kviečių maišus, sulaikė kvapą ir leidosi su maišais išnešami iš laivo.

Kai tik buvo tvirta žemė po kojomis, jie pasinaudojo nepastebėta akimirka ir paslydo tarp sandėlių. Užgniaužę kvapą jie bėgo siauromis gatvelėmis, kol galiausiai pasiekė didžiąją Šiaurės Vokietijos pirklių asociacijos salę.

"Padėk!" Adrianas sušuko iš kvapo. „Piratai užpuolė mūsų laivą! Jie laiko mūsų įgulą nelaisvėje!"

Prekeiviai, pasipiktinę įžūliu išpuoliu, nė sekundės nedvejojo. Ginkluoti vyrai susirinko, o pasiuntiniai bėgo per miestą, prašydami paramos. Tik po kurio laiko didelės ryžtingos pajėgos įsiveržė į uosto teritoriją.

Išpuolis buvo smurtinis. Skraidė kulkos, kryžiaivosi kardai ir aidėjo riksmi per naktį. Daug piratų buvo paimta į nelaisvę, kiti žuvo kruvinose kautynėse. Galiausiai „Krawell“ įgula buvo išlaisvinta ir Adrianas per chaosą pabėgo link savo tėvo. Pirmą kartą po tėvo įsakymo likti Hardewijke jie vėl susidūrė vienas su kitu.

– Tėve! – Adriano balsas drebėjo iš palengvėjimo.

Tėvas atsisuko į jį, išsekęs, bet išdidžia šypsena lūpose. "Adrian... tu turi..."

Tada – staigus, negailestingas trenksmas nutraukė įtemptą tylą. Galingas šūvis.

Adrianas pamatė, kaip išblėsta šypsena tėvo veide. Akimirką atrodė, kad laikas sustojo. Tada jo tėvas pamažu pargriuvo.

„Ne! NE!“ Adriano riksmas skambėjo visą naktį, kai jis puolė į priekį ir paėmė tėvą ant rankų. Kraujas ištepė kapitono marškinius. Jo kvėpavimas buvo apsunkintas, jo žvilgsnis ieškojo Adriano akių.

„Likite su manimi! Prašau, tėve! Mes tai padarėme – tu laisvas, tu esi...“ Adriano balsas nutrūko, kai tėvas drebančiais pirštais glostė jo skruostą.

„Mano sūnus...“ Jo balsas buvo vos daugiau nei šnabždesys. "Aš taip didžiuojuosi tavimi..."

Tada ištrūko paskutinis atodūsis.

- Tėve? - Adriano balsas iš pradžių buvo šnabždesys, o paskui beviltiškas riksmas. — Tėve!

Bet atsakymo nebuvo!

Jaunąjį Adrianą pervėrė nevaldomas skausmas, priversdamas jį kvėpuoti, tarsi jis pats būtų sužeistas. Jo akyse degė ašaros, jis negalėjo jų sulaukyti. Virpančiais pirštais jis prispaudė prie lūpų krauju suteptą tėvo ranką.

Už nugaros pasigirdo pykčio klyksmas. Vienas iš prekeivių atrado paslėptą piratą – liekną vyrą su pistoletu, vis dar rūkantį nuo mirtino šūvio. Nespėjęs vėl nuspausti gaiduko, prekeiviai puolė į jį.

Tačiau Adrianui viskas buvo miglota. Jį supantis pasaulis susiliejo į nuobodų triukšmą. Kerštas, pergalė – tai nieko nebereiškė.

Jis buvo per vėlu.

Jo tėvas buvo išvykęs.

7 skyrius

Izabelė gulėjo pabudusi. Nakties tyla buvo apgaulinga – jos galvoje siautė audra. Mūšio vaizdai, sužeistųjų riksmi, sulaužytas Adriano balsas, kai jo tėvas mirė ant rankų – visa tai ją persekiojo.

Tai mano kaltė!

Tiesa ją smogė kaip smūgis. Be jos Adrianas nebūtų grįžęs į karavaną. Be jų nebūtų buvę piratų puolimo. Be jos... jo tėvas vis dar būtų gyvas.

Jos galvoje sukosi mintys: jei nebūčiau radęs šios knygos...

Ar tai buvo atsitiktinumas, kad piratai mus surado? O gal knyga tave patraukė?

Per nugarą perbėgo šiurpuliukas.

Aš esu viso to priežastis. Aš atnešu nelaimę aplinkiniams žmonėms. Man neleidžiama pasilikti.

Sprendimas buvo priimtas per vieną akimirką.

Nedvejodama ji atsisėdo ir nustūmė antklodę į šalį. Jos rankos drebėjo, bet ji to nekreipė dėmesio. Ji turėjo išeiti. Toli nuo Adriano, toliau nuo įgulos, toliau nuo visko. Net jei tai reikštų, kad ji nebegalės pati išspręsti savo galvosūkių!

Tyliai, beveik be garso ji išlindo iš kabinos. Jos žingsniai blankiai aidėjo ant drėgnų lentų. Jai lipant ant denio prieš ją pūtė šaltas vėjas, tačiau šaltis jos viduje buvo daug smarkesnis.

Ji sustojo prie laivo krašto. Vanduo po ja buvo juodas kaip rašalas, bangos švelniai daužėsi į korpusą. Ji akimirksniai užsimerkė.

Aš turiu tai padaryti.

Paskutinis žvilgsnis atgal.

Atleisk, Adrianai.

Giliai įkvėpusi ji pagriebė virvę ir ėmė leisti žemyn. Virvės įsirėžė į pirštus, bet ji nekreipė dėmesio į skausmą. Netrukus jie jos ieškos. Netrukus Adrianas pabudo ir suprato, kad jos nebėra.

Bet ji nepasiliko.

Ne tol, kol jos šešėlis atnešė mirtį ir kančias tiems, su kuriais ji jautėsi susijusi.

8 skyrius

Izabelė pasiklydo naktinėmis Hanzos miesto Liubeko gatvėmis.

Ji net nepastebėjo, kur ją veda kojos, kol staiga sustojo. Virš jos danguje švietė viena ryški žvaigždė. Jis blizgėjo taip, lyg rodytų jai kelią. Jos širdis plakė greičiau. Ar tai buvo tik mano vaizduotė? O gal ji turėtų sekti šiuo ženklu?

Tarsi transe ji tęsė savo kelią. Trinkelės blizgėjo blankioje šviesoje, tarsi žvaigždė apšviestų juos savo spinduliais. Galiausiai ji pasiekė Šv. Marijos bažnyčią, pirklių bažnyčią. Kodėl ji tai žinojo? Priešais garbingą pastatą stovėjo didelė statula – pačios Marijos atvaizdas, švelniai apšviesta žvaigždžių šviesos.

Išsekusi Izabelė puolė ant kelių ir padėjo abi rankas ant šaltos žemės.

Kodėl aš čia?

Kodėl taip turėjo ateiti?

Jos pirštai drebėjo palietus vėsus akmeninį grindinį. Staiga žeme perbėgo žemas ūžesys. Tiesiai prieš ją su giliu girgždėjimu atsivėrė paslėpti laiptai, vedantys į tamsą. Atrodo, kad jų paieškos dar nesibaigė!

Izabelė sustingo. Jos akys nusekė laiptus, bet po ja nebuvo nieko, tik tamsa. Jos kvėpavimas buvo greitas ir norėjosi keltis, bet tą pačią akimirksnį Liubeko moneta išslydo iš kišenės, trinktelėjo ant akmeninių laiptų, riedėjo lėtai, paskui greičiau – ir dingo gilumoje.

Per nugarą perbėgo šiurpuliukas. Kito kelio nebuvo – ji turėjo sekti monetą.

Ji atsargiai uždėjo vieną koją ant pirmo laiptelio, paskui antrosios. Kiekvienas žingsnis girgždėjo, tarsi bažnyčia įspėtų savo įsibrovėlį. Tamsa lėtai prarijo ją toliau leidžiantis žemyn.

Nulipusi į apačią ji pajuto ant žemės monetą, bet ji dingo. Vietoj to ji rado tik šaltą, purvą ir drėgnus akmenis. Jos viduje plito nusivylimas.

Išsekusi ji nugrimzdo ant žemės. Jėga paliko ją, ir pirmą kartą po ilgo laiko ji nebegalėjo sulaikyti ašarų.

Tą akimirką, kai atrodė, kad visos viltys išblėso, nuskambėjo švelni melodija.

Garsai sklido iš toli, aidėjo per tamsą. Izabelė sulaikė kvapą. Melodija jai buvo keistai pažįstama.

Jos širdis skausmingai susitraukė.

Ši melodija... skambėjo kaip šiltas saugumas, kaip levandų kvapas, kaip švelnios rankos, glostančios jos plaukus.

Jai iš gerklės išbėgo pasmaugtas verksmas. Ši melodija ją patraukė į šias keistas vietas ir dabar staiga priminė jos vaikystę, mamą.

Ji matė prieš save mamą, švelnią šypseną jos lūpose, pavargusias, bet mylinčias akis.

Rankos, kurios ją laikė, širdies plakimas, kuris ją nuramino.

Vienintelį kartą ji jautėsi saugi.

Jai tapo taip aišku – noriu grįžti.

Noriu vėl pajusti tą jausmą.

Bet tada nuo vienos akimirkos iki kitos – tamsa.

Bedugnė, praradimo jausmas, faktas, kuris kaip lediniai pirštai apšivijo jos širdį.

Tačiau kelio atgal nėra.
Motinos nebėra. aš vienas.

Izabelė gaudė oro. Ir sugrįžo kažkas panašaus į drąsą.

Nr. Ji negalėjo čia likti, negalėjo čia mirti. Mano mama to nebūtų norėjusi.
Ji visada man sakydavo, kad būčiau stipri.

Ši nauja drąsa užliejo ją. Drebančiomis kojomis ji pakilo ir pajuto kelią į priekį, stebuklingai traukiama ten, iš kur sklinda muzika. Tačiau nespėjusi žengti dar vieno žingsnio, ji suklupo ir stipriai krito ant žemės.

Skausmas persmelkė jos dešinę ranką. Ji sukando dantis, bandė juos pajudinti – ir staiga kažką pajuto po pirštais. Jis buvo mažas, apvalus ir šaltas. Ten ji buvo!

Moneta.

Liubeko monetų kalykla?

Ji suspaudė jį pirštais ir prispaudė prie krūtinės. Tada ji giliai įkvėpė, pakėlė galvą ir tęsė savo kelią.

Melodija tapo garsesnė.

Jos kažkas laukė.

Kažką, ką ji turėjo rasti jau seniai.

Izabelė atsargiai įėjo į apvalią salę. Pro grotuotą langą šviečianti silpna žvaigždės šviesa buvo vienintelis šviesos šaltinis, apgaubęs kambarį vaiduokliškame spindesyje. Dulkės ore šoko sidabriniais spinduliais, kai jos širdis plakė greičiau.

Vidury salės stovėjo tamsaus akmens, lygus ir laiko nuvalkiotas, podiumas. Ant jos gulėjo dėžutė – sena, keista ir paslaptinga.

Melodija, magiškai pritraukusi ją ilgoje kelionėje, atkeliavo iš šios dėžutės.

Garsai dabar buvo tokie švelnūs, kad buvo vos girdimi, bet vis dėlto jie aidėjo giliai jos sieloje. Staiga Izabelei tapo aišku: tai buvo pažįstama jos mamos daina, tokia aiški ir vis dėlto tarsi aidas iš tolimos praeities.

Izabelė sunkiai nurijo seiles.

Ji lėtai priartėjo prie dėžutės, žvilgsniu slysdama virš nežinomų simbolių, išraižytų tamsiame medyje. Ji nesuprato jų prasmės, bet nujautė, kad jie pasakoja istoriją – istoriją, kuri buvo seniai pamiršta.

Ten, kur paprastai turėtų būti spyna, buvo apvali įduba.

Monetos įspūdis.

Izabelės žvilgsnis nukrypo į jos ranką, kurioje ji vis dar tvirtai laikė Liubeko monetą.

Ar tai buvo raktas?

Per nugarą perbėgo šiurpuliukas.

Ar turėčiau tai padaryti?

Ji dvejojo.

Ką daryti, jei kažkas atsidarė, kas turėjo likti uždaryta?

Tačiau melodija jos nepaleido.

Jos širdis daužėsi giliai įkvėpus. Tada ji pakėlė monetą ir atsargiai įdėjo į nišą.

Akimirką nieko neįvyko.

Tada – tylus spragtelėjimas.

Atrodė, kad oras akimirką sustojo.

Tada dėžutė pradėjo drebėti.

Simboliai jo paviršiuje ėmė silpnai švytėti, tarsi būtų įsijungęs koks nors senovinis mechanizmas. Izabelė suklypo žingsnį atgal, jos kvėpavimas greitas.

Su paskutiniu, švelniu garsu, dangtis atsidarė.

Melodija nutilo.

Skrido klaiki tyla.

Izabelė atsargiai priėjo ir pažvelgė į dėžę.

Ten gulėjo – knyga.

Izabelės širdis netapo. Ji labai gerai žinojo šią knygą. Tai buvo ta pati, kurią ji rado bibliotekoje – paslaptinę knygą su herbu ant nugaros.

Bet kaip tai galėtų būti?

Lėtai ji paėmė jį į rankas. Viršelis atrodė pažįstamas ir šiltas, tarsi knyga būtų jos laukusi. Ji drebėdama vartė puslapius, kol galiausiai rado puslapį su daina.

Trūksta puslapio.

Mirgančiu kvapu ji pradėjo skaityti paskutinę eilutę:

„Pasaulis mums žada auksą ir blizgučius, bet tuščios rankos laiko lobius.
Viltis pilnai gyvena širdyje, kur svarbi meilė, o ne turtas.

Kai tik ji ištarė žodžius, knyga jos rankose pradėjo virpėti. Ledinis kvapas nuvilnijo per kambarį, tarsi kas būtų atvėręs duris į šaltą naktį.

Izabelė žengė žingsnį atgal.

Oras pasidarė sunkus, tarsi pažadintų kažkas nematomo.

Staiga žemė po ja pradėjo judėti. Pro akmens plokštes perbėgo smulkūs plyšiai, tarsi kažkas giliai po bažnyčia reaguotų į jos žodžius. Kambarį užpildė nuobodūs užesys, sienomis nutekėjo dulkės, o Izabelę traukė nematomas traukimas.

— Izabelė!

Balsas prasiveržė per chaosą.

Ji pakėlė galvą aukštyn – Adrianas staiga atsistojo angoje į salę. Jo akys buvo išsiplėtusios iš nerimo, kai jis atsilaikė nuo nematomos audros, kuri praūžė per kambarį.

- Izabele, duok man ranką!

Bet ji negalėjo.

Nesustabdoma jėga traukė ją, traukdama žemyn prie knygos, tarsi ji norėtų ją praryti.

- Adrianai! - sušuko ji, bet jos balsas pasimetė riaumojančioje magijoje.

Pirštai įlindo į tuščią erdvę, kūnas tapo lengvesnis, skaidresnis – tada knyga iškrito iš rankų.

Ją supantis pasaulis tvyrojo ryškioje šviesoje.

Jos oda perbėgo šaltas šiurpulys.

Tada – tyla.

9 skyrius

Ausį pasiekia švelnus balsas.

"Mergaitė... ar jautiesi gerai?"

Izabelė sutrikusi mirkteli. Jos kvėpavimas greitas, širdis daužosi krūtinėje.

Pamažu ji suvokia aplinką. Tuo pačiu ji prisimena.

Jos nebėra bažnyčioje.

Jokios griūvančios salės, jokių švytinčių simbolių, jokių plyšių grindyse.

Vietoj to – šiltas popieriaus kvapas, aukštos lentynos, blanki pažįstamos bibliotekos šviesa.

Ji vėl sėdi ten, kur viskas prasidėjo.

Ji laiko knygą rankoje.

Tačiau šį kartą – ji iškart mato – baigta. Puslapis su daina yra tarsi niekada neišplėštas.

Ji nerealiai perbraukia pirštais per popierių.

– Izabelė?

Ji žiūri aukštyn. Prieš ją stovi bibliotekininkė – pažįstamas vyresnis vyras sniego baltais plaukais, raukšlėtu veidu ir maloniomis akimis.

Izabelė plačiai atmerkia akis.

- Meistras Humbertas? - sušnibždėjo ji nepatikliai.

Bibliotekininkė susiraukia.

"Meistras... ką?" Jis papurto galvą ir tyliai nusijuokia. „Jums aš esu ponas Kirchhoffas. Bet... tu teisus, mano vardas iš tikrųjų panašus. Mano vardas Hubertas.

Izabelės kūną perbėga drebulys.

Sutapimas?

O gal tai šešėlis iš kito laiko, aidas iš pasaulio, kurį ji ką tik paliko?

- Iš kur tu žinai mano vardą?

Bet Izabelė negali atsakyti.

Ji žiūri į knygą, paskui į akis – ir dabar ji tikrai žino!

Baigėsi.

Ji grįžo savo laiku.

Ir Adrianas...

Jai širdį pervėrė šaltas dūris.

Adrianas yra ir buvo išvykęs.

Ji daugiau niekada jo nepamatys.

Krūtinę apima gilus skausmas, bet ji prisiverčia nusišypsoti. Ji drebančiomis rankomis ir murma duoda bibliotekininkei knygą:
„Jis priklauso bibliotekai, kaip yra“.

Tada ji išskuba.

Šaltas vakaro vėjas ją trenkia, bet ji to beveik nejaučia. Jos mintys sukasi, galva pilna ir tuščia vienu metu, širdis tokia sunki.

Tačiau su kiekvienu žingsniu realybė tampa vis labiau apčiuopiama.

Ji grįžo čia.

Ir ne Adrianas.

10 skyrius

Grįžusi namo ji jaučia jaudulį. Tačiau tai jaudulys, kurį ji dabar įvaldys. Po visko, kas nutiko, ji yra ryžtinga ir pasitikinti savimi.

Bent jau taip ji mano.

Kai ji atidaro duris, tėtis sėdi vienas kambaryje.

Jis rimtai pažvelgia į ją ir rodo į priešais stovinčią kėdę.

– Izabelė... mums reikia pasikalbėti.

Ji lėtai atsisėda.

Jos tėvas giliai įkvepia. „Ilgai apie tai galvojau. Tavo santuoka su pamote... tai neveikia. Aš išsiskyriau su ja“.

Izabelė žiūri į jį.

Žodžiai tik lėtai įsiskverbė į ją.

Tavo pamotės nebėra?

Nebeliko riksmų? Daugiau niekada nebijoti?

- Tikrai? - sušnabžda Izabelė.

Jos tėvas linkteli.

Akimirką ji gali tik sėdėti, uždususi. Tada ji pašoka, pribėga prie tėvo ir metasi jam į glėbį.

„Tėti!“ Jos balsas nutrūksta, kai ji tvirtai laiko jį. "Aš tave labai myliu!"

Jis taip pat stipriai ją laiko.

"Aš taip pat myliu tave, mano mergaite".

Ir pirmą kartą per ilgą laiką jos namuose vėl pasijunta kaip namuose.

Kitą rytą Izabelė pabunda su šypsena.

Jos laukia naujas gyvenimas.

Ji atsistoja, tyliai niūniuoja pažįstamą dainos melodiją ir ruošia pusryčius sau ir tėčiui.

Tačiau gyvenimas jai turi paskutinę staigmeną.

Pirmoje mokyklos pamokoje ji turi biologiją.

Kaip visada, Izabelė sėdi viena, sėdynė šalia jos lieka tuščia.

Atsidususi ji atsiskaito mokytojui. „Pone Neumanai, gal galėčiau susirasti partnerį? Sunku viską padaryti vienam“.

Mokytojas šelmiškai nusišypso.

„Šiandien tai tikriausiai pasikeis“.

Tą akimirką durys atsidaro.

Įeina direktorius – o šalia berniukas.

Izabelė griebiasi oro.

Jos širdis sekundei nustojo plakti.

Adrianas!?!

„Tai mūsų naujas klasės draugas“, – paaiškino direktorius. „Jis persikėlė iš Harderwijk į Emmerichą su savo seserimi ir teta. Jo vardas Adrianas van Ruyteris.“

Ar tai buvo sapnas?

Adrianas atsisėda šalia, nusideda kuprinę ir žiūri į ją.

Aplink jo lūpas žaidžia švelni šypsena.

- Adrianas? - sušnibždėjo ji netikėdama.

Jis pakreipia galvą.

Tada jis tyliai sako:

„Kelias iki tavęs buvo ilgas... bet dabar tave radau“.

„Klausykite tyliai šnabždančių balsų, dainos, kurios laikas nepamiršo.
Upė, vedanti į amžiną kelionę į jūrą, kurioje yra visa tiesa.“

„Laikas bėga liepsnų jūroje, kur šešėliai tyliai saugo sapną.
Ugnis dega, pralauždama kančias, į pasaulį, kuris neša viltį.“

Pasaulis mums žada auksą ir blizgučius, bet tuščiose rankose yra lobiai.
Viltis pilnai gyvena širdyje, kur svarbi meilė, o ne turtas.

Susilaikyti:

Klausyk, pasaulis dainuoja švelnias meilės dainas, kurios nugali skausmą.
Viltis auga ir visada grįžta, šviesa, kuri niekada neglūdi šešėlyje.